

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' שנו

ערב שבת קודש כ' נח, ה' מ"ח ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', יחיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שבועים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" הינדא עטל תחי' ליום הולדתה התשיעי לאוי"ש"ט, ביום כ"ו תשרי ה' תהא שנת פלאות אראנו ולזכות אחיותי' ואחיהם חיילי "צבאות השם" חי' מושקא, לאה, מנוחה רחל וחיים פישל שיחיו *

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' יעקב וזוגתו מרת שרה רייזל שיחיו ברננסון

ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' אבא צבי הירש וזוגתו מרת אילנה שיחיו ברננסון

הרה"ת ר' שלום דובער הלוי וזוגתו מרת טובה שיחיו לוין

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולעי"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולעי"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולעי"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו / משיחת ש"פ נח התשנ"ב

7 זמן הגאולה

7

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מגלות זו / פ' השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

יש לקבל בשבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל / הוראות למעשה בפועל

13 כתב יד קודש

13

"עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם" / מהגת כ"ק אדיש מה"מ על שיחת ש"פ נח התשמ"ז

און פון התאחדות ישראל בעניני תומ"צ, ווערט עס גמשך אין אלע אנדערע ענינים, אויך עניני רשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים"²⁹, און "בכל דרכיך דעהו"³⁰.

ז. ובפרטיות יוחר:

בכדי שולל ויין בשלימות ובהכליה דעם "קשה עלי" פרידתכם צווישן כללות בני ישראל - דארף יעדער איד לכל לראש אויפטאן העדר הפירוד ("פרידתכם") צווישן זיינע עשר כחות הנפש (עולם קטן זה האדם)³¹:

אמאל קען ווערן א מציאות פון "פרידתכם" בכחות הנפש של האדם - א פירוד בין שכל ומדות שלו (חב"ד און חג"ת), או ער האט א פארשטאנד אין אלקות און אין דעם הכרח אויף עבודה ה', אבער דאס קומט נישט אראפ אין מרות שבטל (דער ענין פון קליפת עמלק³²) אדער א פירוד בין שכל ומדות און מעשה בפועל (נה"י ומלכות)³³, ווי יעדערער פילט עס במחש בא זיך.

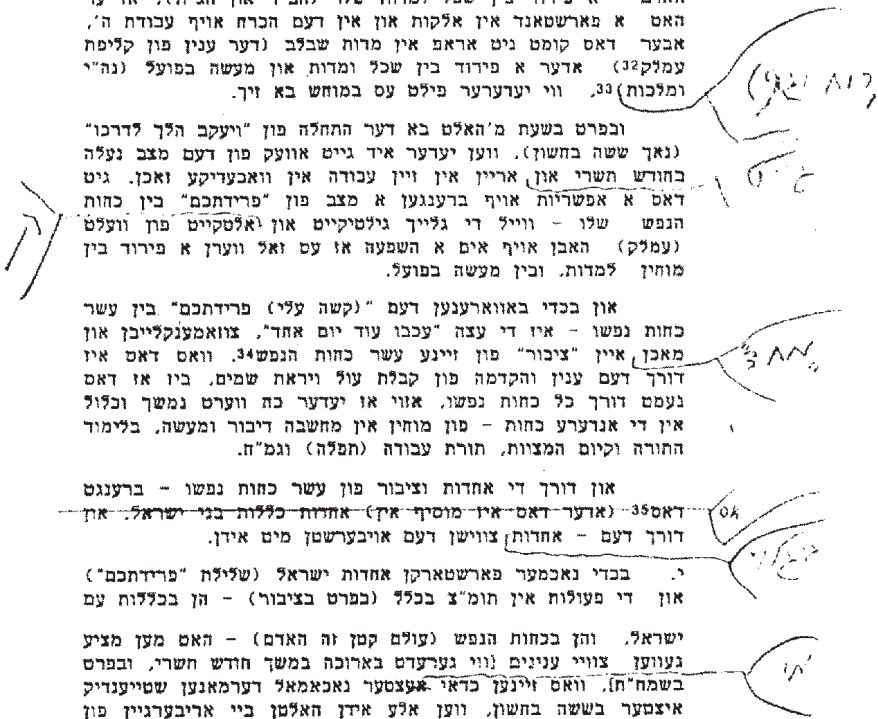
ובפרט בשעת מ'האלט בא דער התחלה פון "ויעקב הלך לדרכו" (נאך ששה בחשוך), ווען יעדער איד גייט אוועק פון דעם מצב נעלה בחורש תשרי און אריין אין ויין עבודה אין וואכעדיקע זאכן. גיט דאס א אפשריות אויף ברענגען א מצב פון "פרידתכם" בין כחות הנפש שלו - ווייל די גלייך גילטיקייט און יאָלטקייט פון וועלט (עמלק) האבן אויף אים א השפעה אז עס זאל ווערן א פירוד בין מוחין למדות, ובין מעשה בפועל.

און בכדי באווארענען דעם "קשה עלי" פרידתכם בין עשר כחות נפשו - איז די עצה "עכבו עוד יום אחד", צוזאמענצולייבן און מאכן איין "ציבור" פון זיינע עשר כחות הנפש³⁴, וואס דאס איז דורך דעם ענין והקדמה פון קבלת עול ויראת שמים, ביו או דאס נעמט דורך כל כחות נפשו, אויז או יעדער כת ווערט נמשך וכלול אין די אנדערע כחות - פון מוחין אין מחשבה דיבור ומעשה, בלימוד התורה וקיום המצוות, תורת עבודה (תפלה) וגמ"ח.

און דורך די אחדות וציבור פון עשר כחות נפשו - ברענגט דאס³⁵ (אדער דאס איז מוסיף אף) אחדות כללות בני ישראל און דורך דעם - אחדות צווישן דעם אויבערשטן מיט אידן.

י. בכדי נאכמער פארשטארקן אחדות ישראל (שליח "פרידתכם") און די פעולות אין תומ"צ בכלל (בפרט בציבור) - הן בכללות עם

ישראל, והן בכחות הנפש (עולם קטן זה האדם) - האט מען מציע געווען צוויי ענינים (ווי גערעדט בארוכה במשך חודש תשרי, ובפרט בשמח"ת), וואס זיינען כדאי אעצטער נאכאמאל דערמאנען שטייענדיק איצטער בששה בחשוך, ווען אלע אידן האלטן ביי אריבערגיין פון דעם מצב הרגל צו די עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו", כאו"ב במקומו ובעבודתו הפרטית:

אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

העבודה דכללות בני" במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה • מסקנת החשבון-צדק שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! • גם אם חסר בעבודתו של הפרט הרי-זה ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל • כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו - צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה • קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי) "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות" - נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני" במשך

(1) תניא רפ"ז.

ו. ווי באווארנט מען דעם "קשא עלי פרידתכם"? אין דאס פארשטאנדיק פון דעם דייק הלשון עצמו: א) לכאורה האט געדארפט שטיין "קשה עלי פרידתון", ניט "פרידתכם"? ב) וואס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן?

Handwritten notes in Hebrew: "אין דער ביאור בזה" and "מזד דעם אויבערשטער אין ניטא קיין פירוד צווישן אים מיט אידן. נאר דער פירוד קומט-מזד אידן" (פרידתכם) - מזד דעם וואס ווי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשון) כל אחד למקומו. וואס דאס לאזט אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

אין דער ביאור בזה: מזד דעם אויבערשטער אין ניטא קיין פירוד צווישן אים מיט אידן. נאר דער פירוד קומט-מזד אידן ("פרידתכם") - מזד דעם וואס ווי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשון) כל אחד למקומו. וואס דאס לאזט אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

און אויף דעם זאגט דער אויבערשטער "קשה עלי" - ווארום "הכל בירי שמים חוץ מיראת שמים"23, יראת שמים אין כביכול ניט

אין די "הענט" פון דעם אויבערשטן, נאר אפגעעכטן לבחירת האדם ("פרידתכם"). ס'איז תלוי אין אים אליין צו האבן יראת שמים, און ס'די יראת שמים ואל מבטל זיין דעם "פרידתכם".

און אויף דעם גיט דער אויבערשטער די עצה "עכבו עוד יום אחד", וואס אין דעם "יום אחד" (שמע"צ) ווערן אידן נתאחד בהכלית השלימות, און עס ווערט נהגלה ווי ווי זיינען אן "אומה יהודה"24 (ווי דאס דריקט זיך אויס אין הקרבנות "פר אחד"25 בשמע"צ), ביו אז די התאחדות גיט כח צו שולל זיין דעם "קשה עלי" פרידתכם" אויך לאחרי שמע"צ ושמה"ח וששה בחשון, ווען עס ווערט דער "ויעקב הלך לדרכו", כל אחד לדרכו, ווארום בא יעדער איד הערט זיך אן, אויך אין זיין עבודה פרטית ב"דרכו", ווי ער איז איין ואך מיט אלע אנדערע אידן (פון דער "אומה יהודה"), און זיין עבודה פרטית איז נוגע צו שלימות העבודה פון אלע אנדערע אידן, און אויך לאידך גיסא - אז לשלימות עבודתו דארף ער אנקומען צו די עבודה פון אלע אנדערע אידן, און דורך די התאחדות צווישן אידן - ווערן אידן אויך נתאחד (בגלוי) מיטן אויבערשטן - היפך פון "קשה עלי פרידתכם".

ובפשטות: אז אויך במשך כל השנה כולה ווען יעדער איד איז מקיים שליחותו הפרטית בעולם - אין ער זיך מתאחד מיט אנדערע אידן, הן ברזחניות, והן ובעיקר - בגשמיות, ובכללות - אין זיין עבודה בהשלימה עומדים שעליהם העולם עומד - תורה, עבודה (תפלה) וגמילות חסדים26 (וואס זיי זיינען כולל כל החומ"צ) - אז ער טוט די אלע ענינים צביבין ובאחדות, מיט אנדערע אידן: שיעורי תורה, תפלה, חסדים, צדיקות, ומארו"ב גמ"ח וצדקה - וואס אין

ובסגנון אחר: כללות בני שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**⁶.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכור"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנש"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

- 2 לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.
- 3 משפטים כא, יט.
- 4 ברכות ס' סע"א. וש"נ.
- 5 יומא פ, סע"א.
- 6 ראה צפצפ"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.
- 7 תבוא כט, ג.
- 8 ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.
- 9 ראה חידושי חת"ס שם.

10 כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשובן-צדק וה)תשובה.

ובפרט לאחר שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימונו ונח' לפניו"¹⁴), ומתכוונים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתנית-כח לכאו"א מישראל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו"י¹⁷ עם ענני שמיא"¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח **צדקנו עצמו!**

*

ב. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור **בקידוש לבנה**, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

- 11 מיכה ז, טו.
- 12 בעה"ט עקב יא, יב.
- 13 ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.
- 14 הושע ו, ב ובמפרשים.
- 15 יחזקאל לג, כד.

16 להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל ("יש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [ל. רומז על הגאולה).

- 17 דניאל ז, יג.
- 18 ויש לבאר הדיק ד"ענני שמיא" – שאף שהעננים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ

"עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם"

בקשר עם ז' מר-חשון, יום שבו חוזר "אחרון שבישראל" לביתו מהעלי' לרגל לביהמ"ק, הננו מביאים בזה (בע' 15-14) צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ נח, ו' מר-חשון ה'תשמ"ז – בביאור הענין שאומר הקב"ה "קשה עלי פרידתכם" (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 38 ואילך)

להלן פענוח התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

. . איז דער ביאור בזה: מצד דעם אויבערשטער איז קיינמאָל ניטאָ קיין פירוד ח"ו צווישן אים מיט אידן. נאָר דער פירוד איז ח"ו צווישען אידן ("פרידתם") – מצד דעם וואָס זיי פאָרן זיך פאָנאָנדער (נאָך שמע"צ און נאָך ששה בחשון) כל אחד למקומו, וואָס דאָס לאַזט אָן אַרט אויף פירוד צווישן אידן, וואָס דאָס ברענגט אויך אַ פירוד ח"ו צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

בסוף קטע המתחיל "ובפשטות" נשמטו כמה שורות בצילום שלפנינו ונעתקו כאן: . . שיעורי תורה רביים, ועאכור"כ גמ"ח וצדקה (כללות כל המצוות) – וואָס איז מאַח אידן. וואָס דאָס (עבודה בציבור) גיט צו אין שלימות העבודה (אויך עבודתו הפרטית).
בסוף קטע המתחיל "אמאל קען" הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (נה"י ומלכות, רוח וגוף), בקטע שלאחריו: בחודש תשרי און גייט אַריין . . און קאַלטקייט . .
בקטע הבא: מאַכן "אחד" איין "ציבור" . .
בקטע הבא: אחדות בגלוי צווישן . .

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נרבת מהיטבאל יזמות

יש לקבל בשבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל

[.] מובא בילקוט¹ שבחודש מר-חשוון סיימו לבנות את בית המקדש אך הוא לא נתחנך אז, זאת בנוסף לכך שאין בו ימים טובים, וא"כ, בחודש זה יש צער גדול מכך שלא חנכו בו את ביהמ"ק, ובנוסף ישנה בו ירידה גדולה ביחס לחודש תשרי ה"מרובה במועדות".

אעפ"כ כל חשבונות אלו אינם נוגעים ליהודי – כיון שהוא רק יודע ש"אני נבראתי לשמש את קוני"ז², ושהקב"ה אומר ש"המעשה הוא העיקר"³, וענין זה ישנו גם בחודש מר-חשוון. ואדרבה: לא רק "גם" – אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו"⁴.

[.] מזה מובנת ההוראה עתה:

כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשוון, ויהודי יוצא מחודש תשרי שמרובה במועדות כו' לעבוד עבודתו בעולם, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, ונפעל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז "אני נבראתי לשמש את קוני"ז, ובמילא הקב"ה איתו. ואדרבה – דוקא המעשה הוא העיקר.

עד שדוקא כאשר עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (החל מחודש מר-חשוון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "זרעך", כמאחז"ז⁵ ש"עיקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים", "מאי פירי – מצוות"⁶.

וזוהי ההוראה בעמדנו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "ויעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק במחשבה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן הבא, ולעשות זאת עד לאופן ד"ופרצת",

שזה ימהר ויזרז יותר את ה"אחישנה"⁷ ד"עלה הפורץ לפניהם"⁸, ובחודש מר-חשוון יבנה בית המקדש השלישי (כמש"כ בילקוט¹), ובזה גופא – במהרה בימינו,

והולך ומוסיף ואור עוד בזמן הגלות בכל עניני תורה ומצות ובכל הענינים שיהודים זקוקים להם, ועוד בגלות יקויים "לכל בני ישראל הי' אור במושבבותם"⁹,

עד שבקרוב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגוים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמ"ש בהפטרה דפרשתנו¹⁰), ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי שיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מ"ח, ה'תשד"מ - בלתי מוגה, ועד הנחות התמימים)

(1) יל"ש מלכים א' רמז קפד. פקודי מ, א.
(2) משנה וברייתא סוף קידושין.
(3) אבות פ"א מי"ז.
(4) ל' הכותב – ויצא לב, ב.
(5) פרש"י ריש פ' נח (מב"ד פ"ל, ו).

(6) סוטה מו, סע"א.
(7) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.
(8) מיכה ב, יג. ב"ד פ"ה יד וברש"י שם.
(9) כמ"ש בגלות מצרים – בא, י, כג.
(10) שבת ר"ח – ישע"י סו, כ.

[.] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים²⁰), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²²,

נעשים "ענני שמיא", ע"ד ודוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). – ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתינו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . . בגווי נהירין" . . . וכדין צפי לי' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם . . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם*** (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

(19) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטוש"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.

(20) ראה מג"א שם סקי"ד.

(21) ראה ט"ז שם סק"ג.

(22) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע) (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

(*) ומ"ש "לדרת עולם", ונכתב חסר, שיש זורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו' (פרש"י ט, יב) – קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבול" – (כפשוטו הכתוב), ובלשון הזהר דאתחזיאי בגווינין חשוכיין מתחזיאי לזוכרנא זלא ייתי מבול".

(**) ומסיים, "ז"א הוא דכתיב (בהפטרה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . . . אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמה יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמון".

ג. ויה"ד שעוד לפני קידוש הלבנה חודש מרחשוון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשוון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשוון כסלו) בהמשך אחד, שע"י נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני"ש"עתידיים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמון", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל

(23) שו"ע שם ס"ב.

(24) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

(25) רמ"א שם.

(26) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה" הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה (שכו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(*) אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש.

גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכניה - "ראה אל אלקים בציון"³³, ויתירה מזה, "ראה גו' אל פני האדון הוי"³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [. . .], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) - ("כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(33) תהלים פד, ח.
(34) משפטים כג, יז.

הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'"²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה - "הלוח ונסוע הנגבה"²⁹, "לצד ירושלים . . . הר המורי"³⁰, ושם גופא - "אל מקום המזבח"³¹, ש"מקומו מכוון ביותר"³².

"ושם נעשה לפניך . . . כמצות רצונך", כולל

(27) בראשית טו, יח-יט.
(28) פרש"י עה"פ.
(29) בראשית יב, ט.
(30) פרש"י עה"פ.
(31) בראשית יג, ד.

(32) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב - ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).

בקשר עם סיום שיחה זו (דש"פ נח תשנ"ב), הנו מעתיקים קטע קצר מבטאון "בית חיינו" (גליון 110) המתאר את סיום השיחה (השלישית בהתוועדות):

לקראת סיום שיחה הג' האריך הרבי בענין התשובה שעל-ידה נעשה מהוי' - אלוך וע"ד שאומרים ביהב"כ ז' פעמים "הוי' הוא האלוךים", שלאחרי ההקדמה של "שמע ישראל" ו"ברוך שם" ג' פעמים, ממשיכים... [וכאן לפתע החל הרבי לומר בקול רם בניגון הידוע (של יוהכ"פ) עוד שש פעמים: "הוי' הוא האלוךים". האחרון ה' בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח"כ המשך הרבי בקול רם יותר ובהכרזה: "לשנה הבאה בירושלים!" כשהוא מאריך בניגון תיבת "ירושלים"... זה ה' סיום השיחה, וכאן ענה הקהל הנפעם - "אמן" רוטט בקול רם, ופצח באופן ספונטני בשירת 'מאָרש נפוליון' המושר בסיום היום הקדוש... הרבי שתה מהיין, ועודד את השירה בחוזק ובאמצע עודד בב' ידיו הקדושות יחד!

מדור הדבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ח יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחי' וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחי' ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחי'

הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ" ווילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] - לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

- על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא תמיד "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"יושב בשמים ישחק"¹⁷ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרורים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד משיחת ש"פ בראשית (התוועדות הב') ה'תשל"א - בלתי מוגה)

- (14) איזור מפורסם במנהטן.
- (15) בלשון סגי נהור.
- (16) איוב כח, ג.
- (17) תהלים ב, א.
- (18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 - דובר ע"כ
- (19) זח"א קכט, א.
- (20) ישעי' ס, יט.
- (14) אריכות בהמשך ההתוועדות (שיחו"ק שם ע' 169 - בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") - נדפס ב"יחי המלך" רעח ע' 13 ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי'

מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה גדולה", וכיון שהקב"ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" – אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך הי' "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפי' אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) – צריך להיות "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה – הוא מתקרר לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"יושב ומשחק עם לויתן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא – וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?!

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות ובתקופה שלא הי' כמוה, שבה אומרים על עבדות גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא הי' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! א"י, מה זאת-אומרת? – הרי מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-עריות ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "יהרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("ווערט שטארקער און שטארקער")!]

– אעפ"כ, ע"י עבודתינו עכשיו בשמחה של מצוה, יבואו ל"יושב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענינו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל

וכמנהג הידוע שבמוצאי שמח"ת היו מכריזים: "ויעקב הלך לדרכו" – ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. וראה גם לקו"ש חט"ז ע' 259 ואילך ובהנסמן שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה'תש"מ. ושם, אשר שלימות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא אחרי סיום חודש תשרי – בהתחלת חודש חשוון (ובזה גופא – אחרי ר"ח מר-חשוון).

(3) בסוף הל' לולב – נת' בארוכה לפנ"ז בהתוועדות (שיחות-קודש תשל"א ח"א ע' 142 ואילך. לקו"ש חט"ז ע' 267 ואילך).

(4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.

(5) מכות כג, רע"ב – במשנה.

(6) ש"ב ו, טו.

(7) ברכות לא, א.

(8) ע"ז ג, ב.

(9) ד"ה אין.

(10) ב"מ נט, ב. וראה תוס' ד"ה קא חייך ואמר נצחוני בני: "הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר".

(11) תהלים ב, ד.

(12) ל' הזהר – ח"ב רנח, א.

(13) לקו"ד ח"א סח, א-ב.

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מגלות זו

א. מובא בפרשתנו¹: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גר".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן הי' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלא-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"?!³

והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן, כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'. ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו:

"מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'⁵. והעצה לזה – "בא . . אל התיבה"⁶, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)⁷ ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז ינצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם

(1) פרשתנו ח, ו-ז.

(2) שם, טו-טז.

(3) שם, יח-ט.

(4) שם ו, יט.

(5) ראה תו"א ר"פ נח. ובכ"מ.

(6) פרשתנו ז, א.

(7) סה"מ קונטרסים ח"א מח, ב. תש"ב ע' 47. תש"ז

ע' 200. לקו"ד ח"ב רח, א.

את העניינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה. אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה;

אלא שענין זה יכול להיות רק לאחרי המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול טהרה בעולם⁸, ולאחרי כן, יכולה להיות העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עילוי גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"⁹ (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"¹⁰, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"¹¹), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"¹² – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוטו)¹³.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחרי סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד מקודם לכן שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

יהודי צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבבל את הכל"¹⁴, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל העניינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"¹⁵, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל עניינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו', ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי' גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה

(8) ראה תו"א פרשתנו ת, ד ואילך. אוה"ת שם (כרך

(ג) תרכד, א ואילך. ובכ"מ.

(9) ראה ב"ד פי"ד, ז. פי"ג, ג.

(10) ב"ד פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

(11) פרשתנו ת, כא ובפרש"י.

(12) שם ו, יא.

(13) ראה גם לקו"ש חט"ז ע' 52 ואילך.

(14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.

(15) ישע' ו, ג.

(16) שם ה, כ.

(17) זכרי' יג, ב.

(18) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג

ונאמר – פסחים קטז, ב.

קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי' גלות – צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [. . .] וזוהי ההוראה – שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלות²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני' מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. (משיחת ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(19) ב"ד פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

(21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א

קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.

(22) ויק"ד פי"ג, ג.

איך עוזבים את "זמן שמחתינו" בשמחה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"זיעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

(1) חה"ס (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד). (2) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.